

Man må jo nok konstatere, at situationen i Grønland og på Færøerne lige nu er meget forskellig – i hvert fald holdningen til rigsfællesskabet. Der er nogle fælles problemer med erhvervsgrundlaget og fiskeriet, som vi har megen forståelse for plager de to dele af riget. Men der er jo også en forskellig holdning til, hvor godt det går med samarbejdet i rigsfællesskabet, som især hr. Johannes Martin Olsen gav udtryk for.

Jeg vil godt i al stilfærdighed sige, at hvis der er efterladt en dyb frustration på Færøerne efter den sidste aftale mellem Færøernes landsstyre og den danske regering, som jeg forstod var tilfældet, kan det jo også have en sammenhæng med, at man på Færøerne havde skruet nogle forventninger op til de forhandlinger, som der aldrig nogen sinde bare antydningvis har været politisk dækning for i dette Folketing hverken hos regeringen eller oppositionen.

Hvis jeg skal vende tilbage til at gøre nogle betragtninger over det finanslovsforlig, vi nu godkender, vil jeg spole tilbage et øjeblik og sige: Jo, forhandlingerne var sværere i år end før. Der var mange temaer på dagsordenen, også flere, end der plejer at være: arbejdsmarkeds- og uddannelsesindsatsen, forsvaret, politiet osv.

Men det var ikke bare det, at temaerne var flere. Det var også det, at i hvert fald det største oppositionsparti var, som vi oplevede det, mere krigerisk. Gennem næsten to måneders forhandlinger kunne jeg ikke få andet indtryk, end at Venstres primære ønske var et valg, og at Venstres sekundære ønske var en aftale med så store fodaftryk og så mange musefælder, at man kunne være sikker på, at Socialdemokratiets bagland fløj i hovedet på hinanden.

Det er klart, at det var ikke det, der virkede allermost motiverende for at prøve at nå en aftale med Venstre. Regeringen kan ikke og vil ikke være et forretningsministerium, der skal spørge Venstre om lov til ethvert nyt politisk initiativ.

Så kunne vi, og det var hr. Frank Aaens, hr. Jes Lundes og andres anbefaling, have prøvet at fægte os igennem med stemmeaftaler med SF og Enhedslisten. Måske. Vi frygtede, at det var en usikker sejlads, og at nettoresultatet kunne blive en svækkelse af finanspolitikken og usikkerhed om renten og dermed beskæftigelsen, og vi vidste jo i hvert fald, at det ikke ville have afklaret forsvaret og ikke ville have skabt flertal for arbejdsmarkedslovgivningen.

En samlet aftale om finanslov, om arbejdsmarked og om forsvar m.v. med De Konservative blev derfor alt taget i betragtning set fra regeringens synspunkt den bedste løsning, også fordi det giver håb om arbejdsro i Folketinget i en periode frem. Det giver håb om, at nu vil alle partier være interesseret i konstruktivt at deltage i arbejdet med den lovgivning, der ligger foran os. Vi har undgået blokeringer på det fremtidige samarbejde med Folketingets partier i den aftale, der er lavet, som jo, hvad angår finanserne og arbejdsmarkedet, kun vedrører 1996.

Det, regeringen betaler De Konservative, er nogle enkelte markante indrømmelser bl.a. på skatteområdet. Det skal jeg vende tilbage til. Set fra regeringens synspunkt er det vigtigste, at finanslovaftalen fjerner de sten, der kunne lægge sig i vejen for en fortsat fremgang i dansk beskæftigelse.

Fru Pia Christmas-Møller sagde det på den, synes jeg, rigtige måde, at De Konservative ikke vil bidrage til taktiske manøvrer, der ødelægger den økonomiske stabilitet. Vi har et fælles ansvar, også når vi ikke i alle detaljerne kan præge udformningen med vore helt egne synspunkter, for at stabiliteten i hvert fald er i orden i dansk økonomi.

Stabiliteten er i orden. Det kan godt tages som et udtryk for, at det er tilfældet, når Danmarks Nationalbank her for fem kvarter siden har sænket diskontoen med yderligere ½ pct. Det har man gjort i kølvandet på Tyskland, og det har man gjort, fordi der er stabilitet omkring dansk valuta, og dermed har vi en rente, en diskonto, der er lavere, end den har været nogen sinde siden Koreakrigens udbrud i 1950. Det burde dog være en indikator for, at vi er på rette vej, at der er et godt grundlag for at løfte fortsat produktion og beskæftigelse i Danmark.

Det har været regeringens målsætning i disse snart tre år, vi har haft ansvaret, at nå tre ting: flere job, flere job, flere job. Siden januar 1994 har vi i Danmark fået skabt over 60.000 nye ekstra job i det private erhvervsliv. Jeg taler altså ikke om den udviklede regnebog med, hvor mange der er på orlov og ud og ind og frem og tilbage. Jeg taler om, hvor mange ekstra, nye job der er skabt i Danmark.

Der er skabt et grundlag for en enestående sund udvikling i dansk økonomi med den lave inflation, med en rente, der er lav og altså som nævnt lige nu oven i købet faldende, et solidt overskud over for udlandet og offentlige finanser, der er på vej mod balance.